

EVOCANTE EL PASSAT ... QUÈ TENIM ARA?

Quan a mitjan del cinquanta vàrem venir a Sant Feliu convidats pel nostre inol·lidable amic, en Josep Maria Nadal i Sellarés, vàrem trobar-hi una ciutat inquieta, viva: malgrat les limitacions polítiques, socials i econòmiques del moment, hi havia una eufòria intel·lectual i artística que recordo molt bé que ens impressionà profundament donades les característiques dels homes que la cultivaven i els migrats recursos econòmics amb què comptaven.

Hi havia vetllades de teatre en el Vidal, no massa sovintejades, però sempre dignes; conferències sobre les més diverses temàtiques; algunes exposicions de pintura d'artistes locals i forans en centres no massa idonis si bé en els quals hom hi trobava un caliu humà que feia vibrar les fibres del cor despertant les nostres curiositats, admiració i respecte. Tot aquell moviment ens decidí afincar-nos a Sant Feliu.

De mica en mica vàrem conèixer força ganxons. El meu home, que era un gairebé apassionat i que tenia el do d'atreure l'atenció del jovent i dels que no ho eren tant, va fer-se aviat un cercle d'amistats que mantingué fins el moment del seu traspàs. Va fer-me'n conèixer algunes, no massa, car observà molt aviat que, a Sant Feliu, la majoria de les senyores només acompanyaven a llurs marits els caps de setmana i malgrat el nostre costum de sortir sempre junts tots els capvespres, sopar fora de casa i de retirar-nos a les «petites», optà per anar-se'n sol cap els voltants de mitja nit i reunir-se amb els companys en Eldorado, on la feien petar fins que els treien...

Una tarda, en Josep Maria Nadal vingué a casa i em proposà de col·laborar amb un grup de ganxons que feien teatre i volien ampliar llurs activitats artístiques en el camp de la música culta, per a la qual sentien gran afeció però els mancaven contactes adients per a emprendre la tasca. Donada la meua condició professional, va interessar-me la suggerència. Poques setmanes després, aquells xicots i noies que no eren pas més de quatre o cinc i Mossèn Benet, els quals no comptaven amb altres recursos que el seu entusiasme i, això sí, amb la Sala de la Catequística, on es prodigaven emparant-se en l'Agrupació Artística de Sant Feliu de Guixols, organitzaven la Secció de Música amb una dignitat mereixedora d'assolir els èxits més brillants. Treballaven amb un entusiasme i una bona fe realment admirables i varen organitzar concerts de categoria internacional ben reconeguda. Entre d'altres aconeximents dignes d'evocar amb enyorança, hi hagué la presentació de

«MUSICA ANTIQUAE DE PRAGA» un dels sextets més famosos del món, que portà instruments autèntics dels segles XIII fins el XVIII, propietat del govern txec, d'un valor incalculable. D'altres concerts de gran interès artístic, tingueren efecte en mesos successius fins que, per raons crematístiques, desaparegué aquella secció de música que havia nascut amb les més ambicioses esperances i en les que fins i tot el ballet hi havia trobat cabuda.

Recordo també que en ocasió d'un dels Aplecs de Pedralta, s'organitzaren uns Jocs Florals en els que hi aportà la seva lluminosa vehemència el poeta Octavi Saltor i en els que la cantant Cecília Fondevila, ens oferí un programa de cançons catalanes d'alt nivell poètic i musical. Per què no han tingut continuïtat aquells Jocs Florals que costaren tant d'esforç i que assoliren un èxit rotund?

Un altre record és el de l'activitat teatral que desenvolupava el senyor Escriba, a la botiga del qual, en el carrer de Sant Domènec, havíem anat sovint per a viure més d'aprop les seves inquietuds. Sortosament, aquesta és l'única faceta artística que amb més o menys freqüència es manté viva gràcies al C.E. Montclar d'una part i de l'altra a l'agrupació «L'Arlequí de Paper», les representacions públiques del qual segueixo amb delectança malgrat que desconec totalment qui són els seus organitzadors. Aprofito aquesta avinentesa per a felicitar ben cordialment a uns i altres i encoratjar-los a seguir una tasca tan noble i digna d'encomi i manifesto que ben sovint m'he preguntat: on assaja «L'Arlequí de Paper»? Com se les arreglen per a mantenir les seves activitats?

És molt de doldre que en una ciutat on tinc entès que en els anys 20 i 30, s'hi

havien representat regularment òperes de gran envergadura, sarsueles, que comptava amb una agrupació de «música da camera» permanent, que en les sessions cinematogràfiques del Vidal hi havia com a mínim un trio de corda i piano, en el moment present no hi hagi, almenys que ho sapiguem, cap conjunt que representi la música culta, ni el ballet, ni el folklore del país. Avui, que es parla tant de progrés intel·lectual i de cultura popular, manquen a Sant Feliu de Guixols **els mitjans més elementals** per assolir-los. La joventut, ha d'encofurnar-se en els caus menys recomanables per a passar-hi l'estona i, sovint, arriba a sentir l'avorriment per a no dir el fàstic, que els produeix certs ambients.

Hem tingut ocasió de parlar amb força jovent, xicots i noies de les més diverses procedències i cultura i hem arribat a la conclusió que, malgrat que alguns no saben ben bé què volen, sí agrairien que se'ls oferissin llocs d'esbarjo al marge de les tavernes en les que, vulguin o no, han de caure en el vici. Els cal un mitjà pel desenvolupament de llurs necessitats anímiques, el despertar d'aquelles inquietuds de les que parlàvem en el començament d'aquestes ratlles i que, en altres temps menys materialitzats, flotaven a l'ambient. Acudim doncs a «Es Corcó», per a demanar públicament al molt digne Batlle de Sant Feliu i al President de la Comissió Municipal de Cultura que hi posin el seu gra de sorra per a trobat i oferir a la ciutat un gran local on la joventut pugui acudir-hi per a cultivar llurs afecions ja siguin recreatives, literàries o artístiques, que sigui el refugi **sa** en el qual hi trobi no solament un mitjà de relació social i humana, sinó que pugui crear-hi agrupacions teatrals, corals, instrumentals o simplement competicions de jocs que bé n'hi ha prou per a passar-hi ben agradablement, les curtes o les llargues hores de lleure.

No solament la joventut sinó que també el poble en pes, ho agrairia!

MARIA SOLANICH,
Vídua d'en Ricard Boadella

